

เที่ยวสเปนด้วยรถไฟ

ในเมืองที่ไกด์ยังเคยพลาด

HIDE
AWAY

เซนต์ ชนการ์ณ

-ตะลอน-

Spain

บอกลาเสื้อแขน

ผมวางแผนการเดินทางในครั้งนี
มาแล้วเป็นปี แต่เตรียมตัวจริงๆ
แค่เดือนเดียว

เริ่มจากการศึกษาหา
ข้อมูลของเมืองต่างๆ ที่อยู่ใน
ความสนใจ ซึ่งมีทั้งเมืองที่เคย
อยู่ในโปรแกรมการเดินทางของ
บริษัททัวร์ต่างๆ และเมืองที่
ไม่เคยมีทัวร์ไหนจัดเลย ทั้งที่
บางเมืองอยู่บนเส้นทางการทำ
ทัวร์แท้ๆ แต่ไม่มีเวลาแวะจึงได้แต่
วิ่งผ่าน จากนั้นก็วางแผนเส้นทางที่
คิดว่าสะดวกที่สุดในการเดินทาง
โดยเทียบเคียงกับตารางรถไฟ
ในสเปน จากเมืองนี้จะไปเมืองไหน
มีรถไฟวิ่งหรือเปล่า

เพราะรถไฟไม่ได้ผ่าน
ทุกเมือง บางเมืองมีสถานี มีราง
แต่รถไฟไม่จอดแวะ

พอรู้แน่นอนแล้วว่าเมืองที่อยากไปนั้นอยู่บนเส้นทางรถไฟไปได้แน่นอน แล้วก็มากำหนดจุดแวะพัก เมืองไหนที่เกี่ยวกับพักค้างคืนด้วย เมืองไหนเที่ยวแล้วไปต่อโดยไม่ต้องนอนพัก อันนี้ต้องชัดเจนทุกเมือง ซึ่งจำเป็นต้องรู้ตารางเวลาของรถไฟทั้งวันที่มาถึงและวันที่จะเดินทางต่อของแต่ละเมืองเสียก่อน โดยผมเข้าไปเช็คในเว็บไซต์ www.eurail.com และเช็คละเอียดอีกรอบหนึ่งสำหรับรถไฟในสเปนที่ www.renfe.com ซึ่งโครงข่ายการรถไฟของสเปนก็คือรถไฟเร็นเฟ (Renfe) นั่นเอง

ในแต่ละเมืองที่จะแวะพัก ส่วนใหญ่ผมจะจองโรงแรมไปล่วงหน้าเพื่อจะได้ไม่เสียเวลาเดินทางที่พัก จองทางอินเทอร์เน็ตนี้แหละสะดวกดี โดยเข้าไปที่ www.hostels.com อันนี้เป็นประเภทโรงแรมเล็กๆ กับหอพักนะครับ ไม่จำเป็นต้องพักโรงแรมระดับสี่ห้าดาวให้เปลืองงบประมาณ เพราะในความเป็นจริงแล้วโรงแรมเล็กๆ แบบนี้ก็สะอาด ดีพอแล้วสำหรับการเที่ยวแบบนักเดินทางที่ทะลุทะลวง ซึ่งวันๆ ก็ต้องออกตะลอนตั้งแต่ลืมตาตื่นจนกระทั่งเดินลากขากลับมานอนตอนใกล้จะหมดแรงอยู่แล้ว เอาเงินในกระเป๋าตุนไว้ซื้อของดีๆ กินเป็นการชดเชยดีกว่า

แต่ก็มีบางวันหรือบางเมืองที่ไม่ได้จองโรงแรมเหมือนกัน อยากจะลองดูเท่านั้นแหละว่ามันจะยากง่ายแค่ไหนถ้าจะเดินคุ่มเข้าไปแบบไม่ได้จอง ซึ่งก็เป็นบางเมืองที่ไม่แน่ใจว่าจะนอนค้างคืนหรือเปล่า โดยเฉพาะเมืองที่ไม่สามารถตรวจสอบตารางเวลารถไฟได้ล่วงหน้า แต่ผมมารู้ภายหลังว่าจองไปล่วงหน้าดีกว่า เพราะ

มันหาโรงแรมยากและเสียเวลามาก ยิ่งถ้าไปเจอเมืองที่กำลังมีงานเทศกาลอะไรสักอย่างนะ ไม่ต้องเดินหาโรงแรมให้เมื่อยตุ้มหรอก ถึงหาได้ก็ราคาแพงอย่างน่าเกลียด แล้วแต่เขาจะโขกสับเอาตามใจ นี่หมายความว่า การจองโอกาสขึ้นราคาโรงแรมและบริการนั้นไม่ได้มีแต่ในสยามเมืองยิ้ม (ยาก) เท่านั้น มันเป็นไปทุกที่ที่มีมนุษย์ไม่ว่าจะ ตาดำ ตาขาว ตาน้ำขาว น้ำค้างที่กระหายอยากในผลกำไรอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เป็นเหมือนกันไปหมดทั้งๆ ที่ต้นทุนก็เท่าเดิม เรื่องนี้ผมว่า ปลอยมันไปเถอะครับ ในเมื่อเราทำอะไรไม่ได้ อย่าไปเครียดกับมันเลย เดี๋ยวเที่ยวไม่สนุก ที่ทำได้ก็คือหลีกเลี่ยงปัญหาด้วยการจองไปล่วงหน้า นี่แหละครับแน่นอนที่สุด อย่าลืมตรวจตราเงื่อนไขการเข้าพักของ โรงแรมแต่ละที่ให้ดี เช่นช่วงเวลาสำหรับการเช็คอิน บางที่ทำน่าเกลียด คือให้เช็คอินในช่วงบ่ายสี่โมงถึงสองทุ่มเท่านั้น เออ...เอากับมันสิ

เมื่อรายละเอียดการเดินทางชัดเจนและลงตัวแล้ว ก็จองตั๋ว รถไฟและตั๋วเครื่องบินได้เลย ตัวเครื่องบินผมจองการบินไทยซึ่งบิน เข้าและออกสเปนเพียงแห่งเดียว คือที่สนามบินมาดริด-บาราฆัส (Madrid-Barajas) ของเมืองมาดริดเท่านั้น แต่ถ้าเป็นสายการบิน เตอร์กิช แอร์ไลน์ (Turkish Airlines) จะมีบินเข้าออกทั้งมาดริด บาร์เซโลนา หรือที่ลิสบอนของโปรตุเกสก็สามารถบินเข้าออกได้ ดัดจริตใจเลือกเองตามสะดวกครับ ส่วนตัวรถไฟก็ซื้อไปจากเมืองไทย ได้เลยที่บริษัทดิทเทล์มทราเวล (Diethelm Travel)

ตัวเครื่องบินไปกลับ ตัวรถไฟ และใบจองโรงแรมนี้ก็จะ เป็นเอกสารประกอบการยื่นขอวีซ่าที่จำเป็นต้องใช้ด้วย นอกเหนือ

renfe Billete + Reserva LOC.: 5B85K6Y AQBV4951 2461
 7930300203674 VCX AQBV4951 2461 08SEP11 17:56
 Fecha: 08SEP11 Salida: ALCÁZAR SJ 14.55 Coche: 151 Tren: 00697
 Llegada: LINARES BZ 16.36 Plaza: 1C PRODUCTO: TURISTA
 Producto: ARCO 00697 Doc: 7357600206100 Coche: 151 Plaza: 1C
 Fecha: Salida: Llegada: Producto:

444 SIN PERCEPCIÓN METALICO

Personas de los Países y de la Comunidad CONSERVACIÓN DE CULTURA

HIF DISTR. A-58483066

Tipo Precio eur. +8,00 eur. -13,00 eur. (IVA incl.)
CONJUNTO MONUMENTAL DE LA ALHAMBRA Y GENERALIFE
Visita diurna
 9 4152 108911 293338A Horario de visita De 14h a 20h
 AL00618P1500
 1 de 1 Horario Palacios Nazaries
 Fecha 0 / 09 / 11 15h

renfe Billete + Reserva LOC.: NV8LH59V
 7892600203293 VCX DQB89046 0023
 Fecha: 08SEP11 Salida: VALENCIA N 15.20 Coche: 2 Tren: 04SEP11 14:33
 Llegada: MURCIA 16.49 Plaza: 6C PRODUCTO: PREFERENTE
 Producto: TALGU 00453 Cierre del acceso al tren 2 minutos antes de la salida

renfe Billete + Reserva LOC.: 479VXALH
 7688300207125 VCX DQBV8851 0368
 Fecha: 08SEP11 Salida: CARTAGENA 08.50 Coche: 1 Tren: 07SEP11 15:39
 Llegada: ALCÁZAR SJ 12.32 Plaza: 8A PRODUCTO: PREFERENTE
 Producto: ALTARIA 00223 Desayuno

719 PASES INTERNACIONALE METALICO
 Precio : 23,50
 Gastos gestion: 0,80
 TOTAL: 24,30
 07102399248905 8% IVA 1,77

จากสำเนาสมุดเงินฝากและเอกสารเกี่ยวกับการทำงาน ก็ไปยื่นเอง
 สัมภาษณ์เองเลยครับ ไม่มีอะไรต้องกังวลถ้าเอกสารถูกต้อง ครบถ้วน
 และน่าเชื่อถือ รับรองหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้นก็จะได้เห็นหน้าวีซ่า
 ของตัวเองแล้ว

ส่วนการจัดเป้จัดกระเป๋าไม่ต้องบอกก็น่าจะรู้แน่ครับว่า
 ตัวเองจำเป็นต้องใช้อะไรบ้าง ขออย่างเดียว อย่าบ้าหอบฟาง
 เท่านั้นก็พอ

มีสิ่งที่คุณรู้คือพวกอุปกรณ์ไฟฟ้า ซึ่งเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ใช้ไฟ
 220 โวลต์จากบ้านเรานั้นเอาไปใช้ได้เลย ไม่ต้องแปลงกระแสไฟ
 เพียงแต่ต้องหาปลั๊กต่อแบบขากลมสองขาไปด้วยเท่านั้น คือในยุโรป
 ทุกประเทศเขาใช้ปลั๊กแบบสองขากลมเหมือนกันหมด ผิดกับของเรา
 ที่ส่วนใหญ่เป็นแบบสองขาแบน ส่วนน้ำประปาในสเปนดื่มได้อย่าง
 ปลอดภัย ไม่ต้องกลัวจะเจอไอ้ร้อยขา ประหยัดค่าน้ำขวดไปได้เยอะ
 เพราะน้ำดื่มแบบบรรจุขวดที่นี้ก็ยังถือว่าแพง ถึงแม้ว่าในความ
 เป็นจริงจะถูกกว่าประเทศอื่นในยุโรปนิดหน่อยก็ตาม

มีอีกอย่างหนึ่งคือ ตอนลงจากเครื่องแล้วจะผ่านเจ้าหน้าที่
 ตรวจคนเข้าเมือง จะต้องกรอกใบเข้าเมืองหรือ Immigration Forms
 ด้วย สเปนเป็นประเทศเดียวในกลุ่มเชงเก้นที่ต้องกรอกแบบฟอร์ม
 เข้าเมือง ซึ่งก็ไม่ยาก บนเครื่องเขามีแจกให้เขียนก่อนที่เครื่องจะถึง
 จุดหมายปลายทาง ควรจัดการให้เรียบร้อยตั้งแต่อยู่บนเครื่องจะได้
 ประหยัดเวลา การเข้าเมืองก็ไม่มีอะไรยุ่งเหยิงยุ่งยาก ใช้เวลาไม่นานก็
 ผ่านไปรับกระเป๋าได้เลย

.....
วันนี้ดีด้วย
.....

01

สองทุ่มเศษๆ ของคืนวันพุธ
ปลายเดือนสิงหาคมคือวันดีเคย
ของผม ซึ่งเป็นวันดีแน่ๆ เพราะ
สิ่งต่างๆ ที่ต้องจัดเตรียมก่อน
การเดินทางนั้นเรียบร้อยลงตัว
เป็นอย่างดี ไม่มีวันไหนจะดีไปกว่า
วันนี้อีกแล้ว การเดินทางทะเลอน
สเปนจึงเริ่มขึ้น ณ วันนี้

ในความรู้สึกของผมมัน
อู้ฟูลังการ ประมาณว่าเป็นวัน
ดีเคยที่กองทัพของฝ่ายพันธมิตร
ยกพลขึ้นบกที่ชายฝั่งนอร์ม็องดี
ของฝรั่งเศสเมื่อคราวสงครามโลก
ครั้งที่ 2

สเปน ดิบแฉกที่ผมไผ่ผัวว่า
จะได้เที่ยวชมอย่างแท้จริงสักครั้ง

ใต้ฟ้ากรุงเทพฯ

.....

ในขณะที่ใต้ฟ้าของกรุงเทพฯ แทบจะทุกตารางนิ้วเปียกชื้น และชุ่มฉ่ำไปด้วยละอองไอของสายฝน ที่โปรยปรายลงมาอย่างไม่ขาดสายตั้งแต่ตอนเช้าได้เข้าไฟ กิ่งไม้น้อยใหญ่ตรงลานหน้าบ้านต่างไหวเอนเป็นระลอกตามทิศทางของแรงลม ไฟถนนตรงท้ายซอยที่เก่าคร่ำเพียสดวงเดียวมีอาการเหมือนคนกลั่นหายใจ ติดๆ ดับๆ เป็นเวลาเดียวกับที่หนุ่มใหญ่วัยยี่สิบเก้าปีนั่งมองสายฝนอยู่ใต้ชายคาน้ำบ้าน เบ้หลังใบใหญ่ถูกแบกไว้อย่างกระชับ เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนก้าวเท้าฝ่าสายฝนเดินเลาะเลียบริมคลองท้ายซอยออกไปที่ถนน

ฮือ...วันนี้วันดีจริงๆ...เขาพึมพำอยู่ในลำคอ

ยืนแบกเป้ตากฝนอยู่ประมาณ 15 นาที แต่หามีแท็กชีผ่านมาไม่ นี่ละหนาเมืองฟ้าอมร ฝนตกที่ไรเป็นได้เรื่องทุกที สุดท้ายต้องอาศัยรถไฟใต้ดินแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งต้องเดินฝ่าสายฝนต่อไปอีกเกือบป้ายรถเมล์ และต้องเสียเวลาให้ยามเปิดเปิดคันหาอาวุธและวัตถุระเบิดอย่างละเอียดอยู่พักหนึ่ง แม้หน้าตาท่าทางจะไม่มีแววของผู้ก่อการร้ายให้ระแวงสงสัยก็ตาม แต่นี่คือระเบียบของสังคมที่พึงให้ความร่วมมือ หากเราฝ่าฝืนไม่

ดินะที่เดียวที่มีรถไฟแอร์พอร์ตลิงก์ให้ต่อไปยังสนามบินได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ใช้เวลาเพียง 30 นาทีเท่านั้น เสียตายแต่ว่าทางเดินจากสถานีรถไฟใต้ดินเพชรบุรีไปยังสถานีแอร์พอร์ตลิงก์มักกะสัน ตอนนั้นยังไม่มีใครเข้ามาจัดการอะไรให้ดีขึ้น ผู้โดยสารต้องลากกระเป๋า

ข้ามถนนและทางรถไฟอย่างหลั๊กหลุ่ ไม่มีทางลาดทางเรียบเพื่อให้
ลากกระเป๋าได้อย่างสะดวก มีแต่ทางเท้าขรุขระ ขึ้นๆ ลงๆ บ้ายบอกทาง
ก็ไม่มี

รักการบินไทยเท่าฟ้า

เที่ยวบิน TG948 ของการบินไทยรักคุณเท่าฟ้าออก
ตรงเวลาตอน 00.05 น. เป็นเครื่องบินโบอิง 747-400 บินตรงสู่กรุง
มาดริด ประเทศสเปน พอขึ้นนั่งบนเครื่องก็รู้สึกคุ้นเคยกับสิ่งอำนวยความสะดวก
ต่างๆ เป็นอย่างดี ผมชอบการบินไทยอยู่อย่างหนึ่งคือการ
บริการอาหารและเครื่องดื่มทำได้รวดเร็ว ไม่ต้องรอแล้วรอเล่า
เหมือนสายการบินส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการชาหรือกาแฟ
ที่ควรจะมีเสิร์ฟพร้อมอาหารเช้า เขาทำได้ทันใจดีมาก ในขณะที่
สายการบินอื่นนั้น กินอาหารเช้าจนหมดถาดไปนานแล้ว ชากาแฟ
ยังไม่ถึงเลย

เที่ยวบินนี้มีผู้โดยสารเต็มลำ ส่วนใหญ่เป็นคนสเปนที่มาเที่ยว
เมืองไทยแล้วเดินทางกลับบ้าน เห็นหลายคนเอารูปที่ถ่ายในสถานที่
ท่องเที่ยวต่างๆ มานั่งดูกันอย่างสนุก เห็นภาพไปเที่ยวหมู่บ้านควาย
ก็มี ภาพประสบการณ์ที่ได้ลองไถนา ดำนา เที่ยวสวนผักสวนผลไม้
เป็นที่ฮือฮาไม่เบา ประสบการณ์แปลกใหม่แบบนี้เป็นสิ่งที่คนต่างชาติ
ไม่เคยสัมผัสมาก่อน จึงสร้างความประทับใจได้ไม่น้อยทีเดียว

พอเครื่องตั้งลำได้ไม่นาน บริการอันน่าประทับใจก็มาถึง อาหารมื้อค่ำประจำเที่ยวบินในเวลาดีสร้างความประทับใจได้มาก เพราะมีเมนูพิเศษที่กำลังโด่งดังไปทั่วโลกอย่างแกงมัสมั่น ที่เพิ่งจะได้รับการลงคะแนนให้เป็นอาหารรสชาติดอ้อยกลมกล่อมลงตัวที่สุดในโลกมาเมื่อหมาดๆ นี่เอง แกงมัสมั่นหมูกับข้าวหอมมะลิร้อนๆ อร่อยสมคำร่ำลือจริงๆ

ผมไม่สนใจเรื่องหนังเรื่องละครเป็นปกตินิสัยอยู่แล้ว พอกินอิ่มได้ที่ก็หลับเอาแรงโดยไม่ต้องให้ใครกล่อม เวลาขึ้นเครื่องที่ไรผมจะหลับง่ายเพราะเคยชินกับการทำงานตอนทำทัวร์ ซึ่งจำเป็นต้องนอนหลับพักผ่อนให้มากที่สุดเพื่อตื่นเร็วแรงไว้ทำงานในวันรุ่งขึ้น

คนเรานะ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม จะหลับให้ลง เลิกบุหรีให้ได้ เล่นไฟอย่างทีคิด หนีสิ่งเสพติดให้พ้น อยากทำตนให้เป็นประโยชน์ อยากลดความอ้วน อยากบอกรักใครสักคน ทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ ไม่ยากเกินกำลัง ขอเพียงตั้งใจให้มันแล้วขยันลงมือทำ ความสำเร็จอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมครับ

.....
ໂລກ ເອສປາຍາ
.....

เก้าโมงเช้าเวลาประเทศไทย
เทียบได้กับตีสี่เวลาท้องถิ่นสเปน
ผมลืมตาตื่นโดยไม่ต้องให้ใครปลุก
นาฬิกาของร่างกายที่วางโปรแกรม
อัตโนมัติจนเคยชินแล้วมันปลุก
ของผมเองครับ ผมชอบตื่นก่อนที่
ผู้โดยสารอื่นๆ จะตื่นมาพร้อมๆ กัน
แล้วแห่กันไปรอคิวเข้าห้องน้ำ
ตื่นตอนที่คนอื่นยังหลับอยู่ดูอยู่
นี่แหละเหมาะที่สุดจะได้เข้าห้องน้ำ
ล้างหน้าแปรงฟันได้นานหน่อย
โดยไม่มีใครมายืนจ่อรอหน้าห้อง
ให้ต้องกระมิดกระเมี้ยน นี่แหละ
คือเวลาของผม

สถาปัตย์โอะโอะ สถาปัตย์ใหญ่
ที่มีหัวรถไต้ดินและรถไฟสายต่างๆ
วงเวียนเพที่จะออกไปจังหวัดทางภาค
ตะวันออกเฉียงใต้และภาคใต้ของสเปน

เดินถือแปรงสีฟันบิบบยาแล้วไปยังห้องน้ำด้านท้ายเครื่อง
เหมียวดังจิงๆ สังเกตหน้าประตูห้องน้ำมีป้ายสีเขียวขึ้นทุกห้องเลย
จะเลือกเข้าห้องไหนก็ตามใจฉันแล้วละ ขอเลือกห้องที่อยู่ท้ายสุด
ติดกับครัวการบินแล้วกัน ห้องกว้างดี

จะเปิดประตู ต้องค่อยๆ แ้มดู

ป้ายสีเขียวขึ้นที่หน้าประตูเหมือนกันเป็นลึนยั่นว่าไม่มี
คนเข้า ความรู้สึกปลอดภัยโล่งใจว่าไม่มีใครบกอบบวลอยู่ใน
อารมณ์ แต่ทันทีที่ดึงประตูให้เปิดกว้างก็ตกใจสุดขีด คนที่อยู่ข้างในก็
ตกใจจนร้องกรี๊ด โอ้โฮบ้า! นั่งชี้หน้าตาเฉยไม่ลืดอกประตู สติยังดีอยู่
ไหมเนี่ย! ดินะที่เป็นผู้ชาย ไม่งั้นคงอายจนอยากโดดลงจากเครื่อง (แต่
เสียงร้องกรี๊ดเมื่อตะกี้ คิดอีกทีไม่น่าจะเป็นเสียงผู้ชาย)

เหตุการณ์แบบนี้มีอยู่บ่อย ตอนเปิดประตูจึงต้องค่อยๆ แ้ม
ออกดู คนพวกนี้ยังงี้ก็ไม่ว่า เพี้ยนไม่ชอบลืดอกประตู หรือเขาไม่ว่าว่าลืดอก
ยังงี้ อย่างใดอย่างหนึ่งนี่แหละ

ผ่านพ้นจากเหตุการณ์ระทึกขวัญมาไม่นานก็มีอาหารเข้า
มาบริการอย่างทันใจ ซากาแพมาพร้อมสรรพ กับโชทอด ไส้กรอก
มันฝรั่งอบ แพนเค้ก และเบคอน อาหารไม่ได้ต่างจากสายการบินอื่นๆ
ในระดับเดียวกัน แต่ที่เหนือกว่าคือบริการอันรวดเร็วทันใจแบบไม่ต้อง
ยกมือขอ ไม่ต้องเสียเวลารอนาน

อีกอย่างที่ต้องชมว่าดีขึ้นคือน้องๆ ที่บริการบนเที่ยวบินนี้ต่างทำหน้าที่ด้วยอาการยิ้มแย้ม อาการบ๊อดสะเกิดเซดหยังที่เคยรำลึกกันมานานในอดีตไม่มีให้เห็นในครั้งนี่ ก็ขอให้ต่อไปตลอดและดีขึ้นเรื่อยๆ นะครับ ผมเอาใจช่วยอยู่แล้ว

ไม่มีของต้องสำแดง

07.35 น. เวลาท้องถิ่นในสเปน เที่ยวบิน TG948 ก็ร่อนลงแตะพื้นรันเวย์ของท่าอากาศยานมาดริด-บาราซัส อย่างนุ่มนวลดูจยไยไหม รวมเวลาบิน 12 ชั่วโมง 10 นาที ทำเวลาได้ดีกว่าตารางบินปกติประมาณครึ่งชั่วโมง นั่นแสดงว่ากับตันเที่ยวบินนี้ฝีมือไม่ธรรมดา

ผู้คนในสนามบินมาดริด-บาราซัส

ใช้เวลาสำหรับการตรวจคนเข้าเมืองน้อยมาก เพียง 10 นาทีเท่านั้นก็ผ่านเข้าไปยืนรอรับกระเป๋ได้แล้ว นี่ต้องบอกกันตรงๆ เลยนะว่าท่าอากาศยานสุวรรณภูมิของเราต้องเอาเป็นแบบอย่าง เพราะตั้งแต่เปิดใช้สนามบินมาก็ยังไต่ยืนผู้โดยสารทั้งไทยทั้งเทศบนกันอุบถึงชั้นตอนลำเลียงกระเป๋านี่นี่ก็ไม่ช้า รอบประมาณ 20 นาทีที่กระเป๋าก็โผล่มาให้เห็นแล้ว

พอรับเป้แบกขึ้นหลัง เดินผ่านช่องสีเขียวของเจ้าหน้าที่ศุลกากร ไต่ยืนเสียงถามดังๆ ตามหลังมาว่า “tiene algo que declara?” บอกตรงๆ ว่าประโยคนี้นี่ผมฟังไม่ออก ที่อุตริยกประโยคเต็มๆ มาให้เห็นนี่ก็ถามผู้รู้เอาทีหลังครับ แต่ว่ามีคำหนึ่งสะกิดหูผมเข้าอย่างจัง คือคำว่า “declara” เพราะใกล้เคียงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “declare” ตรงกับภาษาไทยว่า “สำแดง” แปลไทยเป็นไทยอีกต่อหนึ่งก็คือสิ่งของที่จะต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรทราบก่อนที่จะผ่านเข้าประเทศนั่นแหละ

ผมจึงหันกลับไปตอบเจ้าหน้าที่ด้วยความมั่นใจว่า “No!” เท่านั้นแหละครับ เจ้าหน้าที่ก็ผายมือให้เป็นความหมายว่า...เชิญ

ที่สำคัญคือ จะต้องตอบอย่างมั่นใจจะครับว่าเราไม่มีอะไรซุกซ่อนแอบแฝงอยู่ในเป้หรือกระเป๋านะ การอีกอัก ลังเล เป็นอาการที่น่าสงสัยครับ ซึ่งเขาต้องขอให้เปิดกระเป๋านะๆ ทำให้เสียเวลาโดยใช้เหตุแต่ก็ไม่ใช้โกหกเขาซะครับ ถ้ามีสิ่งของอะไรไม่แน่ใจก็บอกเขาตามตรงเกิดบอกว่าไม่มีแล้วเขาขอตรวจเจออะไรก็เรื่องใหญ่แน่

โฮลา เอสปาญญา!

.....

พอผ่านศุลกากรออกมานั้นก็หมายความว่าผมได้ย่างเท้าเข้าสู่อาณาจักรสเปนเต็มๆ เท้าแล้ว อยากตะโกนดังๆ เป็นการทักทายในภาษาท้องถิ่นว่า “โฮลา เอสปาญญา!”

ผมย่างเท้าเข้าสัมผัสแผ่นดินสเปนอย่างเต็มๆ สมความตั้งใจ ต้องทักทายกันให้กลมกลืนกับชาวพื้นถิ่นเขาหน่อย เพราะคนสเปนเขาเรียกประเทศของเขาว่า “España” ออกเสียงว่า “เอสปาญญา” และเรียกคนสเปนด้วยกันเองว่า เอสปาญญอล (Español) การทักทายด้วยภาษาพื้นถิ่นสเปนในความหมายรวมๆ ก็คือคำว่า “Hola España!”

คำว่า โฮลา (Hola) นี่แหละจะเป็นประโยชน์อย่างอนันต์ในการตะลอนสเปนตลอดเส้นทาง จึงต้องท่องไว้ให้ติดปลายลิ้นอยู่ตลอดเวลา...โฮลา...โฮลา...โฮลา...เวลาเจอคนสเปนไม่ว่าจะเป็นใครที่ไหน เมื่อไรก็แล้วแต่ คำแรกที่จะต้องทักทายคือ “โฮลา” นี่แหละ จากนั้นก็โปรยยิ้มสยามตามไป รับรองการท่องสเปนจะราบรื่น เรียบร้อย ได้รับรอยยิ้มกลับมาอย่างไม่น่าเชื่อ ส่วนประโยคอื่นๆ ที่จะตามมา ค่อยว่ากันอีกที เดียวก็รู้เรื่อง

จากสนามบินมาดริด-บาราซัส จะเข้าเมืองหรือจะไปต่อรถไฟสายอื่นเพื่อออกไปต่างจังหวัดก็ได้ไม่ยาก เขามีบริการรถไฟใต้ดินที่สะดวกสบายจากสนามบินไปยังจุดหมายต่างๆ หลากหลาย แต่ต้องรู้เสียก่อนนะครั้นว่าตัวเองกำลังจะไปไหน ถ้าเป้าหมายชัดเจนละก็ แผนการเดินทางก็จะง่ายและชัดเจนไปด้วย จะถามเจ้าหน้าที่

ประชาสัมพันธ์ที่สนามบินก็ได้
เขามีแผนที่ให้และคอยอธิบาย
ขยายความให้เสร็จสรรพ บ้าย
บอกทางในอาคารสนามบินเขาก็
แจ้งชัดเจน มีต่อเนื่องกันเป็นจุดๆ
ไปเรื่อยๆ จนถึงจุดหมาย ถึงไม่เคย
มาเลยก็ไม่มึนงงครับ

ประเภทที่มีป้ายบอกทาง
เฉพาะช่วงต้นป้ายเดียว แล้ว
หลังจากนั้นให้เดาทางเองละก็
ไม่ใช่ที่นี้แน่นอน

ห้องโถงใหญ่ที่ไร้เก้าอี้

วันแรกในสเปนของผม
จุดหมายปลายทางคือเมืองโตเลโด
แผนการเดินทางจึงเป็นดังนี้ครับ
จากสนามบินต้องใช้รถไฟใต้ดิน
หรือเมโทรสาย 8 (สายสีชมพู)
แล้วไปเปลี่ยนขบวนที่สถานี
นวนยโบส มินิสเตรีโอส (Nuevos
Ministerios) ซึ่งนั่งนับไปได้เลย

รถไฟเร็วในสถานีอะโตะ

ภายในสถานีอะโตะกว้างขวาง มีพื้นที่ที่เป็นเรือนกระจกไว้ปลูกต้นไม้ด้วย

สถานีที่ 5 จากนั้นก็ต่อรถไฟของเร็นเฟสาย C-4 ซึ่งช่วงนี้จะอยู่ใต้ดินเหมือนรถไฟเมโทร ไปลงที่สถานีชื่อ “อะโตฉะ (Atocha)” ซึ่งเป็นสถานีใหญ่ที่มีทั้งรถไฟใต้ดินและรถไฟสายต่างๆ ของเร็นเฟที่จะออกไปต่างจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงใต้และภาคใต้ของสเปน ซึ่งผมก็ต้องขึ้นรถไฟไปยังเมืองโตเลโดที่สถานีนี้แหละ

ตัวรถไฟใต้ดินของสเปนซื้อได้จากเครื่องขายตั๋วอัตโนมัติเท่านั้น (มีเพียงบางสถานีที่ซื้อจากเคาน์เตอร์ได้) แคกดซื้อสถานี เครื่องก็จะบอกราคาตัวโดยสารให้รู้ แล้วเราก็หยอดเหรียญลงไป จะได้ตั๋วเป็นกระดาษแข็งใบเล็กๆ ออกมา จากนั้นก็สอดตั๋วเข้าช่องเล็กๆ ที่เครื่องกันประตู ผ่านเข้าไปปรอรถที่ขานชาลาในขบวนที่ต้องการ อย่าลืมหีบตั๋วซึ่งจะโผล่ขึ้นมาตรงช่องด้านบนของเครื่องกันไปด้วย เพราะต้องใช้อีกทีหนึ่งตอนจะออกจากสถานี

ผมใช้เวลาจากสนามบินมาถึงสถานีรถไฟอะโตฉะเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ยังมีเวลาหากาแฟกินและเดินสำรวจโน่นดูนี่อีกอย่างเหลือเฟือ แถมยังต้องนั่งรอเสียจนเบื่อเพราะสุดท้ายแล้วขี้เกียจจะเดินที่สถานีอะโตฉะนี้มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งคือที่ห้องโถงใหญ่ซึ่งเป็นที่ขายตั๋ว มีร้านขายของ ร้านกาแฟ และป้ายบอกเวลารถเข้ารถออก แต่ไม่มีเก้าอี้ให้นั่งรอเลย ผู้โดยสารที่มาเร็วก็ต้องรอลูบๆ นี้นแหละ จะเข้าไปรอที่ขานชาลาซึ่งมีเก้าอี้ก็ยังเข้าไม่ได้ จนกว่าจะประมาณ 20 นาทีก่อนรถออก เจ้าหน้าที่จึงจะอนุญาตให้เข้าไปรอที่ขานชาลาได้ ผู้โดยสารส่วนใหญ่ที่ไม่อยากไปนั่งที่ร้านกาแฟให้เปลืองสตางค์ก็เลย

ต้องนั่งๆ นอนๆ กันที่พื้นห้องโถงนี้แหละ เห็นชาวบ้านเขานั่งได้นอนได้
ผมก็เลยเอามุ้ง เอนหลังฟังเบ็ดตรงข้างป้ายบอกเวลารถไฟออกนี้แหละ
เหมาะที่สุด จะได้คอยมองป้ายว่าเข้าไปยังขานขาลาได้หรือยัง

มีสิ่งสำคัญที่จะลืมไม่ได้ก็คือ ต้องเอาตั๋วยูโรเรลพาส (Eurail
Pass) ที่จองมาจากกรุงเทพฯ ไปให้เจ้าหน้าที่แผนกขายตั๋วประทับตรา
เริ่มใช้ตั๋วให้เรียบร้อย ซึ่งจะเริ่มนับวันนี้เป็นวันแรก

.....
กวาโป โตเลโด
.....

03

เที่ยวรถไฟที่ผมจองมา
เรียบร้อยแล้วจากกรุงเทพฯ
เป็นรถไฟด่วน AVE จากสถานี
มาดริด-อะโดจะ ไปยังโตเลโด
รถจะออกเวลาเที่ยงยี่สิบนาที
พอเที่ยงตรง บ่ายเรียกผู้โดยสารก็
จะขึ้นเป็นสี่เที่ยว นั่นหมายความว่า
ให้ผู้โดยสารที่จะไปกับรถไฟ
ขบวนนี้น่าสัมผัสภาระเข้าไปรอที่
ชานชาลาได้แล้ว ซึ่งเขาก็จะมี
เจ้าหน้าที่แผนกรักษาความ
ปลอดภัยคอยดูแลตรวจสอบ
เช่นเดียวกับที่สนามบิน กระเป๋า
ทุกใบต้องผ่านเครื่องเอกซเรย์
โดยไม่มีข้อยกเว้น

ทัศนียภาพอันสวยงาม
ของเมืองโตเลโด

มิตรภาพบนรถไฟขบวน 08322

รถไฟด่วน AVE ขบวนที่ 08322 ปลายทางโตเลโดมีผู้โดยสารนั่งรออนั่งหนาตาทีเดียว ทั้งคนสเปนเองและนักท่องเที่ยวต่างชาตินี้เข้าสู่เดือนกันยายนซึ่งถือว่าออกฤดูท่องเที่ยวแล้ว แต่เมืองโตเลโดก็ไม่ร้างผู้คน แม้แต่ชาวสเปนจากภูมิภาคอื่นๆ ก็ยังแวะเวียนมาเยือนอย่างไม่ขาดสาย

ขณะที่นั่งรอเรียกขึ้นขบวนรถ ผมลึ้นอยู่ในใจว่าจะเจอคนไทยบ้างไหม หรืออย่างน้อยก็คนเอเชียสักคน

ลึ้นอยู่ไม่นานก็มีชาวญี่ปุ่นลากเป้สะพายหลังแบบทหารเกณฑ์พลัดสอง ใบเท้าลู่กั่วเข้ามานั่งข้างๆ หน้าตายังเด็กนั้ก ลักยี่สิบห้าขวบ ผมเลยทักทายว่ามาจากญี่ปุ่นหรอ

เออใช่!

แล้วจะไปไหน

โตเลโด แล้วยู่ละมาจากไหน

โอมาจากกรุงเทพฯ รู้จักไหม

อือ...ไปที่เดียวกันเลย โตเลโดเหมือนกัน

แล้วมิตรภาพระหว่างเราก็งอกงามตามมาอย่างไม่ยากเย็น เสียดายอยู่นิดเดียว ถ้าเป็นสาวญี่ปุ่นละก็ ผมคงอุ่นใจว่าน้อัก

ไม่นานเจ้าหน้าที่รถไฟก็มายืนหน้าขบวนรถ และเรียกผู้โดยสารให้เข้าคิวพร้อมแสดงตัวให้ตรวจเพื่อขึ้นรถ หลังจากวางเป้ใบใหญ่ไว้ที่ชั้นข้างประตูโบกี้แล้ว หันไปเห็นเจ้าหนุ่มลากเป้เขียวตามหลัง

มาตติๆ เลยชะโงกหน้าไปถามว่าอยู่นั่งไหน ที่นั่ง 7A อ้าวนั่งติดกันเลยของไอ 7C ช่างบังเอิญแท้ๆ นี่ถ้าเกิดเป็นหญิงสาวอย่างที่ผมอยากให้เป็นนะ อาจจะเพลอโผล่คิดไปว่าเป็นบุพเพสันนิวาสแท้เทียว แต่เป็นชายหนุ่มอย่างนี้ก็ดีครับ จะได้ไม่ฟุ้งซ่าน

ที่นั่งแถว 7A กับ 7C อยู่ช่วงกลางโบกี้ หันหน้าเข้าหาที่นั่งแถว 8A กับ 8C เจ้าหนุ่มญี่ปุ่นชื่อเค็นจินเริ่มโอภาปราศรัยมากขึ้น การพูดคุยจึงเป็นกันเองและออกรสออกชาติโดยไม่ต้องกรีบเหล่าเคล้ากับแก้ม แล้วอยู่ๆ ก็มีคู่สามีภรรยาชาวญี่ปุ่นมานั่งแถวตรงข้ามเรา

โคนิชีวะ...โคนิชีวะ! คนญี่ปุ่นเขาทักทายกันพร้อมกับค้อมหัวให้กันตามประเพณีอย่างงดงาม ผมนิยมชมชอบคนญี่ปุ่นก็ตรงนี้แหละไม่ว่าจะเจอกันที่ไหน ไม่ว่าใครจะเป็นใคร ก็เห็นเขาค้อมหัวอย่างสุภาพให้กันและกันเสมอ พอได้จังหวะเขาทักทายกันเสร็จผมเลยเอามั้งโคนิชีวะ...แล้วเค็นจินก็แนะนำผมว่า “นี่มีสเตอร์เชนทร์ มาจากกรุงเทพฯ” สองสามีภรรยาที่มีท่าทางดีใจสมตักใจเล็กน้อย คนญี่ปุ่นนี่ไม่รู้เป็นอะไรเห็นทำท่าตกใจเล็กๆ อยู่เรื่อย ทั้งคู่ยื่นมือออกมาสัมผัสมือผมในขณะที่ยังมีอาการตกใจเล็กๆ อยู่ แล้วภาษาอังกฤษแบบยูนีก็ทยอยตะกุกตะกักออกมาจากปากอันน้อยๆ ของคนที่เป็นสามี ได้ใจความว่า...

“Thank you for Thai people to help us...to sent us the money when we suffered of the tsunami.”

“Thank you very much...thank you...thank you!”
พร้อมกันนั้นก็โค้งคำนับอย่างงามอีกสามรอบ

โอ้โฮ...ผมอึ้งอึ้งตึ้งน้ำตาไว้แทบไม่ไหว ในขณะที่สองสามีภรณาน้ำตาซึม เป็นสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อนครับ มิตรภาพและความ

เอื่ออาหารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน มันซาบซึ้งตรึงใจโดยไม่มีข้อจำกัดจริงๆ จะเป็นที่ไหน เมื่อไร มันก็เกิดขึ้นได้ถ้ามนุษย์แสดงออกถึงความห่วงหาอาหารต่อกัน ต้องขอบคุณคลื่นยักษ์สึนามิที่ทำให้มนุษย์มีโอกาสดูติดต่อกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และปรองดองกันอย่างไม่วุ่นชนชาติ

เอ...หรือว่ามันจะเว้นถ้าเป็นชนชาติเดียวกัน

ผมปรับบรรยากาศให้ครึกครื้นขึ้นด้วยหมากฝรั่งจากเมืองไทยครับ แจกให้ทุกคน แล้วเราทั้งสี่ก็เคี้ยวหมากฝรั่งคุยกันอย่างถือสนทราวดกับเป็นญาติกัน เป็นหมากฝรั่งที่มีรสชาติถูกลิ้นที่สุดตั้งแต่เคยเคี้ยวมา

เค็นจินจะพักที่โตเลโดสองคืน ผมจะค้างคืนนี้แค่คืนเดียว ส่วนคู่สามีภรรยาแคะแวะไปเที่ยวแล้วจะกลับมาพักที่มารดริด ผมถามเค็นจินว่าพักที่ไหน เขาเอาแท็บเล็ตออกมาดูหาโรงแรมที่เขาจองมาแล้วให้ดู

โฮสเทล ปาลาซิออส โตเลโด (Hostel Palacios Toledo)

เฮ้ย เฮ้ย เฮ้ย! พักที่เดียวกันเลยวะ อะไรจะบังเอิญขนาดนั้น แล้วเราก็กอดกันกลมแบบดีใจสุดๆ ราวดกับเป็นคู่รักกันและไม่รู้สึกละเลย

ไม่ใช่อะไรแบบนั้น อย่าคิดลึก คิดมากจะยากนาน ผมไม่ได้ลังกัถชมรมโบรักสิมว่งหรืออะไรเทือกนั้น แต่ถือคติว่า “มีเพื่อนร่วมสุข มีทุกข์ร่วมแบ่ง ช่วยผ่อนแรงไปได้เยอะ” ต่างหาก เพราะบางทีการเดินทางคนเดียวนานๆ มันก็เหงาเหมือนกันนะอี

โตเลโด...อดีตเมืองหลวงแห่งสเปน

12.53 น. รถไฟขบวนที่ 08322 ก็เข้าเทียบชานชาลาของโตเลโด ซึ่งอยู่นอกตัวเมืองเก่าแบบตรงเวลาเป๊ะ ผมนั่งกับเค้นจิ้งจอกสองสามตัว ปรารถนาจะขึ้นแล้วแบกเป้ผ่านตัวสถานีไปยังลานจอดรถด้านหน้า นี่คือนิคมรถไฟที่ใหญ่โตโอโง่งแต่สวยงามล้ำค่าที่สุดในประเทศสเปน ด้วยศิลปะแบบนีโอ-มูเดจาร์ (Neo-Mudéjar) ของพวกมัวร์ครับ

ผมกับเค้นจิ้งจอกขึ้นแท็กซี่ที่หน้าสถานีรถไฟ มุ่งสู่ตัวเมืองเก่า ซึ่งตั้งอยู่บนเนินเขาขนาดย่อมที่มีแม่น้ำตาโฆไหลเซาะเลาะเลียวย้อมเกือบทุกด้าน เป็นเมืองที่มีชัยภูมิดีเลิศ ซึ่งชาวโรมันผู้สร้างเมืองนี้ได้เลือกสรรอย่างเหมาะเจาะลงตัว มองออกนอกหน้าต่างแท็กซี่ไปทางซ้ายมือหน่อยเดียวก็เห็นตัวเมืองโตเลโดตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่บนเนินเขาแล้ว แวบแรกที่ผมมองเห็นก็ตระหนักได้ทันทีถึงความสวยงามอย่างเอกอุของเมืองมรดกโลกแห่งนี้ ทั้งสวยงามและทรงเสน่ห์อย่างไม่มีที่ติ จนต้องตะโกนเป็นภาษาสเปนออกมาดังๆ อย่างสะใจว่า “Guapo Toledo!”

“กวาโป โตเลโด!” ความหมายก็ประมาณว่า “โอ้! โตเลโด... เจ้าช่างสวยซึ่งทรงเสน่ห์สุดที่จะเปรียบเปรย”

โรงแรมปาลาซียอสตั้งอยู่ ณ ใจกลางเมืองเก่าโตเลโด ถึงแม้จะเป็นโรงแรมที่เล็กจิ๋วแต่ก็สะอาดสะอ้าน มีห้องน้ำในตัวพร้อมฝักบัวที่ไม่น่าเป็นสนิม แอ่งอ่างอาบน้ำ อ่างล้างหน้า ผ้าเช็ดตัว สบู่ ยาสระผม ไดรเป่าผม โทรศัพท โทรทัศน์ อย่างครบครัน และยังติดแอร์เย็นฉ่ำ

สะพานปูเอนเต เด อัลกานตารา
ทอดข้ามแม่น้ำตาโฮ
เพื่อเข้าสู่เมืองโตเลโดด้านตะวันออก

ตลอดเวลา แต่การจะเข้าไปยังตัวโรงแรมนั้นถ้าไม่เดินก็ต้องเรียกแท็กซี่เท่านั้น เมืองนี้ไม่มีรถราง ไม่มีรถใต้ดิน มีรถเมล์เฉพาะสายหลักๆ ที่วิ่งรอบตัวเมืองและผ่านจุดสำคัญๆ เท่านั้น การนั่งแท็กซี่จากสถานีรถไฟจึงเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง ใช้เวลาแค่ประมาณ 10 นาที ค่าโดยสาร 6 ยูโรสำหรับสองคน หารกันคนละครึ่งแล้วนับว่าคุ้มสุดๆ

หลังเช็คอินที่โรงแรมปาลาซิออส เค็นจินซึ่งบอกว่าอยากนอนพักเอาแรงก่อนเพราะเมื่อคืนแทบไม่ได้นอน แล้วตอนเย็นๆ จึงจะออกไปเดินเล่น แต่ใจผมไม่ต้องการพัก อยากจะลุยชมเมืองให้สมอยาก ตั้งแต่ตอนนี้ เลยต้องบอกบ้ายบายเค็นจินตั้งแต่นั้น

เมืองโตเลโด (Toledo) สร้างโดยชาวโรมันตั้งแต่ปี ค.ศ. 192 ปัจจุบันก็ยังเหลือร่องรอยของความเป็นโรมันให้เห็นอยู่หลายแห่งที่เด่นที่สุดคือสะพานข้ามแม่น้ำตาโม เพื่อเข้าสู่ตัวเมืองทางด้านทิศตะวันออก ชื่อสะพานปูเอนเต เด อัลกานตารา (Puente de Alcántara) และที่เนินเขาฝั่งตรงข้ามหัวสะพานด้านนอกเมืองนั่นเอง มีป้อมปราการยุคเดียวกันที่สร้างขึ้นเพื่อป้องกันตัวสะพาน เรียกว่า กัสติโย เด ซังเซร์บันโด (Castillo de San Servando) สภาพค่อนข้างสมบูรณ์ทั้งตัวสะพานและป้อมปราการ

ผมเดินออกจากโรงแรมปาลาซิออสมาทางซ้ายมือแล้วเลี้ยวซ้ายตรงหัวมุมตึก เดินไปอีกสัก 20 เมตรก็เลี้ยวขวาตรงไปอีกสองช่วงตึก ก็จะถึงจัตุรัสเล็กๆ มีป้ายบอกทางพร้อมลูกศรชี้ไปทางขวามือ

เขียนว่า “Catedral Primada” นั่นก็คือมหาวิหารแห่งโตเลโด ที่มี ยอดโบสถ์แบบกอทิกสูงเสียดฟ้านั่นเอง มหาวิหารแห่งนี้สร้างตั้งแต่ปี ค.ศ. 1226 มาเสร็จสมบูรณ์เมื่ออีก 300 ปีต่อมา

ถัดจากมหาวิหารแห่งโตเลโดไปทางด้านขวามือหรือทางทิศ ตะวันออกของตัวเมือง เดินต่อไปอีกสัก 10 นาทีก็จะเป็นที่ตั้งของ ป้อมปราสาทอัลกาซาร์ (Alcázar) ซึ่งสวยเด่นเป็นสง่าไม่แพ้มหาวิหาร เป็นจุดสำคัญในการป้องกันเมืองที่สร้างในศตวรรษที่ 16 ปัจจุบัน กลายเป็นพิพิธภัณฑ์แห่งชัยชนะของนายพลฟรังโก เพื่อบันทึกเหตุการณ์ สงครามกลางเมือง

เมืองโบราณที่มีอายุเกือบสองพันปีแห่งนี้ไม่เพียงแต่อุดม ไปด้วยโบสถ์วิหารของชาวคริสต์เท่านั้น แต่ยังมีสุเหร่าของชาวมุสลิม อยู่หลายแห่ง นั่นเป็นเพราะเมื่อมีการรุกรานเข้ามาของอาณาจักรมุสลิม จากตูนิเซียและโมร็อกโก ซึ่งสมัยนั้นเรียกรวมกันว่ามักหริบ เข้ามายัง สเปน หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่าชาวมัวร์ ชาวมุสลิมเหล่านั้นได้ยึดเอาเมือง โตเลโดเป็นศูนย์กลางของศาสนาเมื่อปี ค.ศ. 711

ศาสนสถานของชาวมุสลิมที่สำคัญที่สุดคือ สุเหร่าเมซquita เดล กริสโต เด ลา ลูซ (Mezquita del Cristo de la Luz)

มหาวิหารแห่งโตเลโด ซียอดโบสถ์เป็นแบบกอทิกสูงเสียดฟ้า

ปราสาทอัลกาซาร์ ซึ่งสร้างมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 16
ปัจจุบันเป็นพิพิธภัณฑ์แห่งชัยชนะของนายพลฟรังโก

ชาวยิวก็เข้ามาทำมาค้าขายในเมืองนี้จำนวนมากเช่นกัน จึงมีศาสนสถานของชาวยิวอยู่ด้วย และหลงเหลือมาจนถึงปัจจุบัน ที่สำคัญที่สุดคือโบสถ์ยิว (Sinagoga de Santa María la Blanca) ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ของตัวเมือง

เช่นนี้แล้ว เมืองโตเลโดจึงเป็นเมืองที่หล่อหลอมวัฒนธรรมของคนทั้งสามศาสนาเข้าไว้ด้วยกันอย่างกลมกลืนในช่วงศตวรรษที่ 8 เป็นต้นมาถึงศตวรรษที่ 11 กระทั่งมีการขับไล่ชาวมุสลิมออกไปนอกอาณาจักรในศตวรรษที่ 15 ชาวมุสลิมส่วนใหญ่จึงอพยพลงใต้ เว้นแต่พวกที่ยอมเปลี่ยนศาสนาเข้ารีตเป็นคริสเตียนเท่านั้นที่ได้รับสิทธิ์ให้อยู่ต่อไปได้

เมื่อกองทัพของชาวคริสต์โดยกษัตริย์อัลฟองโซที่ 6 ยึดเมืองโตเลโดมาจากพวกมุสลิมได้แล้ว จึงสถาปนาเมืองนี้ขึ้นเป็นเมืองหลวงของสเปนในปี ค.ศ. 1085 แต่เมื่อได้กำชัยชนะเหนือฝ่ายมุสลิมทั้งหมดในปี ค.ศ. 1492 เมืองมาดริดกลับมีบทบาทสำคัญทางด้านการปกครองขึ้นมาแทนโตเลโด จึงมีการย้ายเมืองหลวงจากโตเลโดไปยังมาดริดในปี ค.ศ. 1561 ตามพระบัญชาของกษัตริย์ฟิลิปที่ 2

แม้โตเลโดจะสิ้นฐานะความเป็นเมืองหลวงแล้วก็ตาม แต่ยังคงความเป็นเมืองศูนย์กลางแห่งศาสนาและวัฒนธรรมอย่างเข้มแข็งและยั่งยืนมาตลอดจนปัจจุบัน องค์การยูเนสโกได้ประกาศให้เมืองนี้เป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม โตเลโดจึงเป็นอีกเมืองหนึ่งของสเปน ที่มีผู้คนหลังไหลมาเทียวและชื่นชมอย่างไม่ขาดสาย ไม่แพ้มาดริดเลยทีเดียว

ผมแวะโน้นขมนี่ไปเรื่อยๆ ตลอดช่วงบ่ายในโตเลโด จนลิ้ม
 เค็นจินไปเลย กลับมาถึงโรงแรมอีกทีก็สองทุ่มกว่าๆ เข้าไปแล้ว เค็นจิน
 ไม่อยู่ที่ห้อง ที่ล็อบบี้ก็ไม่มี สงสัยเป็นพวกเดียวกับคางคาวที่ชอบ
 ออกหากินในยามค่ำสิน ผมจึงต้มน้ำร้อนชงกาแฟและกินหมูทอดกับ
 ขนมปังซึ่งเตรียมมาที่บ้านเป็นอาหารเย็นแต่เพียงลำพัง ก่อนที่จะ
 อาบน้ำชำระคราบโคล และมานั่งดูรูปที่ถ่ายไปวันนี้พร้อมจดบันทึกจน
 เผลอหลับไป ตื่นมาอีกทีก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว เค็นจินก็คงกำลังเข้าสู่
 นิทราเช่นเดียวกัน

จากโตเลโดสู่เซโกเบีย

เกือบหกโมงเช้าของวันต่อมา
ที่ล็อบบี้ของโรงแรมยังมีมืดมิดและ
ไร้สรรพสำเนียงใดๆ ผมลงมา
ด้อมๆ มองๆ ก็ไม่มีใครอยู่
แถวนั้น กะว่าจะออกไปเก็บภาพ
ยามรุ่งอรุณของโตเลโดเพื่อ
เป็นการส่งท้ายเสียหน่อย แต่
ประตูหน้าโรงแรมก็ปิดล็อกอย่าง
แน่นหนา ทำได้อย่างเดียวคือ
กลับไปนั่งจิบบันทึกและตรวจตรา
สัมภาระรอเวลาในห้อง

สถานีรถไฟโตเลโด

เจ็ดโมงตรงจึงได้ยินเสียงประตูด้านหน้าล๊อบบี้เปิด โดยไม่รอช้าผมรีบคว้ากล้องคู่ใจวิ่งไปหามุมสวยๆ เพื่อบันทึกความทรงจำลงในเมมโมรีการ์ดอีกครั้ง ในบรรยากาศที่แสงทองกำลังส่องฟ้าโตเลโดอากาศกำลังเย็นสบายและสถานที่ส่วนใหญ่ยังไร้ผู้คน เสียงเหงเหงาของระฆังจากยอดโบสถ์ช่วยเพิ่มความขมขื่นแก่เมืองเก่าแห่งนี้ เมื่อสิ้นเสียงระฆังบรรยากาศก็กลับสู่ความเงียบสงัดอีกครั้ง เป็นความเงียบที่ระคนความสวยงามอย่างไม่รู้จะบรรยายอย่างไร ผมด้กตวงความสุข ณ ห้วงเวลานั้นอย่างคนทิวไทยตะกะตะกลามอยู่ประมาณ 1 ชั่วโมง ก่อนกลับมาเช็กเอาต์ จ่ายค่าห้อง และไม่ลืมเขียนโน้ตฝากไว้ให้เค้นจินซึ่งยังหลับอยู่ ต่อมาแล้วอำลาเมืองงามนามโตเลโดในเช้าวันนั้น

อาดีโอส เค้นจิน...อาดีโอส โตเลโด ลาก่อนเค้นจิน...ลาก่อนโตเลโด เมืองที่แสนงามและทรงเสน่ห์แห่งแคว้นลามันชา!

ซามาร์ตัน

.....

รถไฟด่วนขบวนที่ 08093 จากโตเลโดเคลื่อนขบวนขึ้นเหนือสู่มาดริดตอน 09.25 น. ผู้โดยสารบางตากว่าเมื่อวานเยอะ แต่ความนุ่มนวล สะดวกสบาย และตรงเวลาไม่มีหย่อนถอยน้อยกว่ามาตรฐานเลย แม้แต่นิดเดียว ในใจนึกถึงแต่รถไฟไทยว่าเมื่อไรจะทำได้อย่างเขาบ้าง

ระยะทาง 72 กิโลเมตร ใช้เวลาวิ่งเพียง 33 นาที ขบวนรถก็เข้าเทียบชานชาลาของสถานีอะโดละอย่างเรียบร้อยตรงเวลา ผมต้องหาทางไปยังสถานีรถไฟอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ทางเหนือของกรุงมาดริด ชื่อสถานีมาดริด ชามาร์ติน (Madrid Chamartin) ซึ่งเก่าแก่กว่าสถานีอะโดละ และเป็นชุมทางรถไฟที่จะขึ้นไปทางเหนือของสเปน การเดินทางระหว่างสองสถานีรถไฟหลักคืออะโดละกับชามาร์ตินก็ไม่ยาก เพราะเขามีรถไฟใต้ดินของเร็นเฟร์เป็นวงกลม เชื่อมต่อระหว่างสองสถานีนี้ตลอดเวลา แค่มองป้ายใหญ่บอกเวลารถที่ด้านหน้าสถานีที่ชื่อสถานีปลายทางคือชามาร์ติน ก็จะมีขบวนรถหมายเลขอะไร จะออกเวลาไหน และต้องขึ้นที่ชานชาลาไหน แล้วก็ไปยืนรอให้ถูกชานชาลา พอรถมาก็ก้าวขึ้นไปหาที่นั่งได้ตามอัธยาศัย อีกเพียงอีกไม่กี่ถึงที่หมาย

ตัวสถานีรถไฟชามาร์ตินต้องขึ้นบันไดเลื่อนไปยังชั้นสอง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเก่าและเล็กกว่าสถานีอะโดละ แต่ก็ดีกว่าตรงที่มีเก้าอี้ให้นั่งรอในห้องโถงของสถานี เมื่อใกล้เวลารถออกค่อยลงบันไดเลื่อนไปยังชานชาลาที่จะขึ้นป้ายไฟขนาดใหญ่ให้เห็นอย่างชัดเจน ตามลำดับเวลาของขบวนรถไฟที่จะออกก่อนและหลัง ดูง่ายมากครับ ทางลงไปชานชาลาก็สะดวกชัดเจน ไม่มีความลึกลับสลับซับซ้อนให้ตะลอนหา เรียกว่าการจัดการดีมาก ๆ ตามความรู้สึกผมอยากจะบอกว่าดีกว่าในฝรั่งเศสด้วยซ้ำไป

อาหารกลางวันผมก็จัดการที่ห้องโถงของสถานีนี้แหละ ไม่ได้ไปนั่งกินในร้านอาหาร ก็แค่ฉีกซองกาแฟแบบสำเร็จรูปเทลงถ้วย แล้วเทน้ำร้อนที่ต้มใส่กระติกมาแล้วก่อนเช็กเอาต์จากโรงแรมเมื่อเช้า

แค่นี้ก็ได้กาแฟหอมกรุ่นให้อุ่นใจ จากนั้นงัดไม้รอกกับขนมปังที่ซื้อไว้ตั้งแต่เมื่อเย็นวานจากเมืองโตเลโดออกมาประกบเป็นเบอร์เกอร์ กัดกรั้วมๆ แกล้มกาแฟ ตบท้ายด้วยช็อกโกแลตที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อที่เดียวกัน น้ำดื่มไม่ต้องซื้อเพราะผมเตรียมขวดเปล่ามาจากบ้านแล้ว 2 ขวด เมื่อคืนก่อนนอนผมกตน้ำก็อกในห้องพักมาต้มจนเดือด แล้วปล่อยให้เย็นก่อนจะบรรจุขวดในตอนเช้า แค่นี้ก็มีน้ำดื่มสะอาดติดตัวไปอยู่ที่ต่างๆ แบบไม่ต้องเปลืองเงิน

น้ำดื่มที่นี้ขวดใหญ่ขนาด 1 ลิตร ราคาขวดละ 1.80 ยูโร ติ่งๆ ก็ประมาณ 74 บาท ความจริงน้ำก็อกในสเปนสะอาดพอที่จะดื่มนะครับ เพียงแต่ผมอยากมั่นใจไว้ก่อนเลยต้มสักหน่อย แต่ถ้าวันไหนไม่มีเวลาต้มน้ำก็ดื่มมันสดๆ จากก็อกนั้นแหละ

รถไฟไปเซโกเบียเริ่มเคลื่อนขบวนออกจากสถานีซามาร์ติน เวลา 14.20 น. เป็นรถไฟแบบตาลโก (Talgo) ซึ่งไม่ด่วนเท่ารถไฟ AVE แต่ก็วิ่งได้ราบรื่นนุ่มนวลไม่แพ้กัน ความกว้างของตัวรถและความสะอาดสะอาดอันเทียบเท่ากัน ที่แตกต่างก็เพียงความหรูหราของเบาะนั่งและการตกแต่งเท่านั้น

เข้าสู่เซโกเบีย

.....

ออกจากมาดริดไปทางตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ 92 กิโลเมตร ใช้เวลาเพียง 31 นาทีก็ถึงเมืองงามนามเซโกเบีย (Segovia) ชื่อเมืองนี้หรือเมืองไหนๆ ก็ตามในภาษาสเปน ตัว V จะออกเสียงเป็น

จัตุรัสอะกอดักเป็นจุดบรรจบของถนนหลายสาย
เปรียบเสมือนใจกลางเมืองเซโกเบียทีเดียว

B ดังนั้นเมืองนี้จึงออกเสียงว่า “เซโกเบีย” ไม่ผิดหรอกครับ

สถานีรถไฟของเซโกเบียเป็นสถานีที่สร้างขึ้นใหม่ อยู่ห่างจากตัวเมืองออกไปประมาณ 3 กิโลเมตร ตั้งอยู่โดดเดี่ยวกลางทุ่งเลยละครับ แต่การเข้าเมืองก็สะดวกสบายเพราะมีรถเมล์สาย 11 จอดรออยู่หน้าสถานีเลย เป็นรถเมล์ที่วิ่งรับส่งเฉพาะสถานีรถไฟกับจัตุรัสหน้าเมืองที่ชื่อปลาซา เด ลา อาร์ติเลเรีย (Plaza de la Artillería) ซึ่งก็เป็นจุดที่มีสะพานส่งน้ำแบบโรมันมาสิ้นสุดพอดี บางทีจึงเรียกจัตุรัสแห่งนี้ว่า จัตุรัสอะกอดัก (Aqueduct) หรือ อะกวยดุกโต (Acueducto) ในภาษาสเปน รถเมล์วิ่งเข้าเมืองใช้เวลาประมาณ 10 นาที ค่าโดยสารคนละ 80 เซนต์ ซื้อตัวกับคนขับได้เลย แต่ถ้าไม่อยากรับรถเมล์ก็สามารถเรียกรถแท็กซี่ได้ มีรถแท็กซี่เข้าคิวรอให้บริการอยู่หลายคันด้านหน้าสถานีเช่นเดียวกัน ค่าโดยสารที่จ่อมิเตอร์จะเริ่มที่ 3.50 ยูโร นั่งไปถึงตัวเมืองราคาน่าจะอยู่ที่ประมาณ 8 ยูโร

ตรงจัตุรัสอะกอดักที่รถเมล์จากสถานีรถไฟวิ่งมาสุดสายนั้น เปรียบเสมือนเป็นจุดใจกลางเมืองเซโกเบียทีเดียว เพราะเป็นจุดบรรจบของถนนหลายสาย ทั้งที่จะเข้าสู่ตัวเมืองเก่าและแยกไปยังถนนสายอื่นๆ ในเขตเมืองใหม่ เป็นทั้งจุดถ่ายภาพของสะพานส่งน้ำอะกอดักแบบโรมันที่สวยงามที่สุด และที่หัวมุมถนนด้านที่จะเข้าสู่ตัวเมืองเก่านั้น ยังเป็นที่ตั้งของสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งเมืองเซโกเบียด้วย จะแวะเข้าไปขอข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว หรือแม้แต่หาโรงแรมที่พักไม่เจอก็เข้าไปถามเจ้าหน้าที่เขาได้ เจ้าหน้าที่ทุกคนพูดภาษาอังกฤษได้อย่าง

คล่องแคล่วไม่มีที่ติและเต็มใจให้บริการ นักท่องเที่ยวสามารถมารับแผนที่ตัวเมืองที่บอกถนนหนทางสายต่างๆ และที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญๆ ทั้งหมดจากสำนักงานนี้ได้ฟรี

หน้าสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งเมืองเซโกเบียนี้ เป็นจุดเริ่มต้นของการเดินเท้าเข้าสู่เขตเมืองเก่า ซึ่งสร้างโดยชาวโรมันมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษแรก ในนั้นเต็มไปด้วยสถานที่สำคัญที่เก่าแก่ สวยงาม ทรงคุณค่า และก็จะเป็จุดหมายปลายทางของผมนในวันนี้ด้วย

